

Arrest

nr. 191 584 van 5 september 2017
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Gambiaanse nationaliteit te zijn, op 30 maart 2017 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 28 februari 2017.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 18 mei 2017 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 28 juni 2017.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken W. MULS.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat X en van attaché X, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U verklaart dat u bent geboren op X te Bakau, Gambia en dat u afstamt van Madingo.

Uw moeder overleed toen u drie jaar was. Toen u zes jaar was belandde u in een rolstoel omwille van een polio infectie. U ging niet naar school omdat uw familie over onvoldoende middelen beschikte. Toen u zeven jaar was, begon u aan rolstoeltennis te doen. U groeide uit tot een professioneel rolstoeltennisspeler en nam deel aan verschillende internationale toernooien. Uw vader stierf toen u vijftien jaar was. U woonde bij uw grootvader. Ondanks de bekendheid die u genoot als tennisspeler, had u haast geen inkomsten.

Eind 2013 begon u problemen te krijgen met Modu (Y.). Zijn vader en uw grootvader hadden onenigheden waardoor u door hem en zijn omgeving werd gevisieerd.

Zolang uw grootvader in leven was, ervaarde u niet echt problemen omdat hij er steeds was om u bij te staan. Toen uw grootvader overleed in december 2014, begon u het slachtoffer te worden van pesterijen.

Daarnaast verklaart u dat u overal in Gambia het slachtoffer zal worden van discriminatie omdat u een beperking heeft.

Toen u in augustus 2015 een visum kreeg om deel te nemen aan een sportevenement, besloot u om naar uw broer te gaan in Zweden en daar asiel aan te vragen. Omdat u echter een visum had bekommen via de Belgische overheid, dient uw asielaanvraag in België te worden behandeld. U werd naar België gerepatriëerd en vervolgens diende u op 26 januari 2016 uw asielaanvraag in bij de bevoegde Belgische instantie.

B. Motivering

Er dient te worden vastgesteld dat u er niet in geslaagd bent om een vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming aannemelijk te maken.

U verklaart dat u in Gambia wordt gediscrimineerd omdat u in een rolstoel zit. Daarnaast wordt u ook lastiggevallen door Modu (Y.). U geeft aan dat hij u wenst te vermoorden. (zie gehoor CGVS, p 13 en p 10)

Vooreerst dient te worden opgemerkt dat u een **professioneel rolstoeltennisspeler** bent in Gambia (zie gehoor CGVS, p 3). U wordt **gecoached door X** (zie gehoor CGVS, p 8), de secretaris van de Gambiaanse tennis associatie en de hoofdcoach van de Gambiaanse tennis associatie. Daarnaast is Philip ook de verantwoordelijke voor rolstoeltennis in Gambia (zie informatie toegevoegd aan het administratief dossier). U kreeg de kans om deel te nemen aan verschillende internationale toernooien (zie gehoor CGVS, p 8) en u had een speciale rolstoel om tennis te spelen die u via uw connecties had bekommen (zie gehoor CGVS, p 16). U bent bovendien een bekend persoon in Gambia; mensen herkennen u op straat en ze weten dat u een tennisspeler bent (zie gehoor CGVS, p 8). U verklaart dat u nooit naar school bent gegaan (zie gehoor CGVS, p 6), toch bent u in staat om te lezen en schrijven en corrigeert u zelf de schrijfwijze van de tolk (zie gehoor CGVS, p 4).

U verklaart dat u **door de Gambiaanse maatschappij wordt verstoten en gediscrimineerd** omdat u in een rolstoel zit (zie gehoor CGVS, p 7). U geeft aan dat u overal in Gambia dergelijke problemen zou hebben (zie gehoor CGVS, p 13).

Echter uit een internationaal rapport blijkt dat de grondwet discriminatie verbiedt op basis van ras, religie, gender, **een handicap**, taal of sociale status. Bovendien blijkt dat de overheid deze voorwaarden ook effectief uitvoert. Wel blijkt dat mensen met een zware beperking discriminatie ondergaan en voornamelijk kunnen overleven dankzij private liefdadigheidsinstellingen. Mensen met een minder zware beperking daarentegen worden minder gediscrimineerd, ook als het gaat om tewerkstelling waar het gaat om werk waarvoor ze fysiek en mentaal geschikt zijn. (zie informatie toegevoegd aan het administratief dossier). **Uw sociale status valt moeilijk te rijmen met de door u voorgehouden discriminatie.** Zonder afbreuk te willen doen aan de ernst van uw beperking en de ongemakkelijkheden die hiermee gepaard gaan, toch dient opgemerkt te worden dat u actief bent als tennisspeler, kan deelnemen aan internationale toernooien en dat u in staat bent te reizen. Daarenboven blijkt uit de reeds vernoemde informatie dat het departement 'sociaal welzijn' verantwoordelijk is voor de bescherming van de rechten van de mensen met een beperking. Toch blijft het een feit dat de meeste kinderen met een beperking niet naar school gaan. Het departement 'sociaal welzijn' werkt echter wel samen met internationale donoren om rolstoelen te verkrijgen voor mensen met een beperking. Daarnaast zijn er verschillende NGO's die trachten om het bewustzijn van de rechten van deze mensen te verbeteren en om hun deelname aan sport en andere fysieke activiteiten aan te moedigen. **Indien u al het slachtoffer zou zijn van discriminatie, dient erop gewezen te worden dat er wetten zijn die hier een halt tegen roepen en dat deze ook effectief door de overheid worden toegepast.** Verder kan u zich richten tot het departement 'sociaal welzijn' indien u alsnog het slachtoffer zou zijn van discriminatie.

U kan bijgevolg niet hard maken dat u, indien u – gezien uw profiel van gekend professioneel rolstoeltennisspeler- al zou worden gediscrimineerd, u hiertegen geen beroep zou kunnen doen op uw nationale overheid.

U verklaart dat u, naast het feit dat u in Gambia gediscrimineerd zal worden omwille van uw beperking, wordt bedreigd door Modu (Y.) en zijn kompanen (zie gehoor CGVS, p 9). U geeft aan dat de problemen met hem zijn begonnen eind 2013 (zie gehoor CGVS, p 11) door een onenigheid tussen uw grootvader en de vader van Modu (Y.) (zie gehoor CGVS, p 11). Om uw grootvader te raken werd u gevisieerd. Uw grootvader slaagde er echter steeds in om u te beschermen waardoor u pas na zijn dood, in december 2014, werd getroffen door de pesterijen (zie gehoor CGVS, p 9).

U geeft aan dat u door de mensen in uw wijk werd weggereden – terwijl u dit niet wilde-, dat u werd bekogeld met stenen, dat u werd geslagen, dat er werd geprobeerd om uw huis in brand te steken en dat u zelfs eens in de rivier werd gereden met uw rolstoel (zie gehoor CGVS, p 14). Dit betreft een louter interpersoonlijk en gemeenrechtelijk conflict aangezien er geen aanwijzingen zijn dat de

problemen met Modu (Y.) en zijn kompanen zouden zijn ontstaan omwille van uw politieke of religieuze overtuiging, etnie, nationaliteit of lidmaatschap van een sociale groep. U geeft immers zelf aan dat de problemen zijn ontstaan omwille van de onenigheid tussen uw grootvader en zijn vader (zie gehoor CGVS, p 11).

Evenmin zijn er aanwijzingen dat u omwille van één van voormelde redenen niet op de bescherming van uw nationale overheden zou kunnen rekenen. Wanneer u werd gevraagd of u aangifte heeft gedaan van uw problemen bij de politie, zegt u initieel dat de politie in Gambia corrupt is en dat u **bang bent om klacht in te dienen** omdat het alleen maar meer problemen zal geven (zie gehoor CGVS, p 10). Wanneer u nogmaals wordt gevraagd waarom u er geen zaak van heeft gemaakt, zegt u echter dat u twee of drie keer de autoriteiten heeft gezien om te zeggen wat die mensen doen en dat ze uw leven in gevaar brengen (zie gehoor CGVS, p 10). **Het is niet aannemelijk en ondermijnt de geloofwaardigheid van uw problemen dat u enerzijds verklaart dat u niet naar de politie bent gegaan omdat u bang was en dat u anderzijds verklaart dat u twee of drie keer naar daar bent geweest.** Het principe van internationale bescherming als surrogaat en laatste uitweg voor het ontbreken van een nationale bescherming, veronderstelt de plicht van elke asielzoeker eerst de nationaliteit en bescherming te benutten waarop hij aanspraak kan maken. **U kan echter niet aannemelijk maken dat u daadwerkelijk de nationale bescherming heeft ingeroepen.**

Gezien uw voormelde problemen vreemd zijn aan de Vluchtelingenconventie, u minstens niet aantoonbaar dat u niet op de bescherming van uw nationale overheden kan rekenen omwille van één van voormelde vijf criteria kunnen zij geen aanleiding geven tot het in overweging nemen van een gegronde vrees voor vervolging in Vluchtelingenrechtelijke zin.

Tot slot kan nog worden opgemerkt dat u bij de DVZ verklaarde, wanneer u werd gevraagd wat u vreemde in Gambia, dat u er geen familie meer heeft en dat u omwille van uw gezondheidsproblemen er niet langer meer kan blijven. U haalt nergens tijdens uw interview bij de DVZ uw problemen aan met Modu (Y.) of spreekt nergens over het feit dat u er gediscrimineerd werd waardoor er wederom ernstige twijfels zijn over de waarachtigheid van uw asielrelaas (zie Vragenlijst CGVS ingevuld door de DVZ op 01/02/2016, vraag 4, 5 en 6). Van u, die beweert te vrezen voor uw leven en vrijheid en daarom de bescherming van de Belgische autoriteiten vraagt, mag echter worden verwacht dat u alle elementen ter ondersteuning van uw asielaanvraag op correcte wijze en zo accuraat mogelijk aanbrengt, zeker de elementen die de directe aanleiding vormen van uw vertrek of vlucht uit het land van herkomst. U dient dit zo volledig en gedetailleerd mogelijk te doen en dit reeds van bij het eerste interview, daar op u de verplichting rust om uw volledige medewerking te verlenen aan de asielprocedure. Ondanks het feit dat de vragenlijst, die wordt ingevuld op de Dienst Vreemdelingenzaken, waarin onder het luik 3 vraag 5 wordt gevraagd een kort overzicht te geven van de belangrijkste feiten die wijzen op een vrees of een risico, niet tot doel heeft een uitvoerig of gedetailleerd overzicht van alle elementen of feiten te geven, mag van u worden verwacht dat u alle wezenlijke elementen uit uw asielrelaas vermeldt. Dit geldt des te meer voor het element dat volgens u de rechtstreekse aanleiding vormde voor uw problemen, namelijk de problemen met Modu (Y.).

Gelet op het voorgaande kan in uw hoofde geen vermoeden van het bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie, of een reëel risico op het lijden van ernstige schade, zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming, worden vastgesteld.

U legt geen documenten voor die uw nationaliteit of uw reisweg kunnen bevestigen.

U legt een krantenartikel voor (GVA, 4/01/2017, p 8 – “Wie bezig blijft, denkt niet te veel na”) waar uw levensloop in België wordt belicht. Verder legt u een verklaring voor, ondertekend door Martine (N.), secretaris van Forest wheels vzw waaruit blijkt dat u bent aangesloten bij de rolstoeltennisclub sinds begin 2016. U legt tevens een aanbevelingsbrief voor van dhr Ronny (V.L.), voorzitter van de Tennis Organisatie Performance vzw. Uit zijn verklaringen blijkt dat u geen toekomst ziet in Gambia omdat u er geen familie meer heeft en dat het moeilijk is om met een beperking kansen te krijgen en dat u er aan uw lot wordt overgelaten. Zoals hierboven blijkt dienen deze problemen ernstig te worden gerelativeerd. Tot slot legt uw advocaat twee artikels voor; een advies van FOD Buitenlandse Zaken met betrekking tot reizen naar Gambia d.d. 20/01/2017 – noodtoestand voor drie maanden en een artikel van Human Rights Watch: Gambia: State of Emergency No License for Repression dd 18/01/2017. Beide artikels handelen over de onzekere politieke situatie waarin Gambia zich bevond na de nederlaag van voormalig president Yahya Jammeh. Echter, inmiddels heeft de voormalige president het land verlaten op 21/01/2017 waardoor de toestand in Gambia opnieuw genormaliseerd is.

Uit het bij het administratief dossier toegevoegde reisadvies van de FOD buitenlandse zaken dd 24/02/2017 blijkt dat het weer mogelijk is om naar Gambia te reizen.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.”

2. Het verzoekschrift

2.1. Verzoeker beroept zich in een eerste middel op de schending van artikelen 48/3 en 48/7 van de voormelde wet van 15 december 1980 (Vreemdelingenwet), artikel 4.1 van Richtlijn 2011/95/EU van 13 december 2011, de materiële motiveringsplicht zoals bedoeld in artikel 62 van de Vreemdelingenwet, artikel 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, het materiële motiveringsbeginsel, het zorgvuldigheidsbeginsel en het vertrouwensbeginsel.

Verzoeker vangt zijn betoog aan met een algemene uiteenzetting omtrent een aantal van de aangevoerde bepalingen alsook omtrent de bewijslast en de beoordeling inzake asielaanvragen. Verzoeker stelt dat het CGVS steeds de meest nadelige interpretatie hanteerde en daardoor appreciatiefouten heeft begaan.

Verzoeker voert aan inzake zijn sociale status:

“Verzoeker heeft ten eerste duidelijk aangehaald tijdens zijn gehoor dat hij louter tennis speelde, maar hier op geen enkele manier inkomsten mee verwierf.

Integendeel, hij benadrukte meermaals dat hij als gehandicapte diende te bedelen om te overleven. De aalmoezen die hij verkreeg waren zelfs niet genoeg om enige vorm van onderwijs mee te betalen.

Verwerende partij trekt dan ook nogal voorbarig conclusies om te spreken van een professionele rolstoeltennisspeler. Het is niet omdat tennissen de hoofdbezigheid is van verzoeker, dat hij als een professional beschouwd kan worden.

In Gambia kunnen zelfs de tennissers zonder beperking niet leven van hun sportieve activiteiten. Laat staan dat verzoeker zijn brood hiermee zou kunnen verdienen.

Verzoeker had echter het geluk dat hij zich kon ontwikkelen in rolstoeltennis, met steun van het Development Team van de Internationale Tennis Federatie. Deze organisatie geeft spelers uit ontwikkelingslanden kansen en nodigt hen soms uit op internationale toernooien (stuk 2).

Verzoeker kon hier gebruik van maken omwille van zijn beperking en de armzalige levensomstandigheden waarin hij opgroeide.

Uit passie begaf hij zich dagelijks naar een slecht onderhouden tennisveld in de buurt van een hotel. Deze tocht nam steeds geruime tijd in beslag (stuk 3 en 6).

Daar waar verwerende partij stelt dat verzoeker omwille van zijn sociale status als 'bekendheid' niet gediscrimineerd zou worden, dient ook dit weer met een korrel zout genomen te worden.

Het is uiteraard opvallend, en inspirerend, dat een jonge man in een rolstoel dagdagelijks tracht zijn droom na te jagen.

Uiteraard viel hij op in zijn geboortestreek, omwille van zijn uitzonderlijk parcours.

Dit houdt echter geenszins in dat verzoeker niet gediscrimineerd, geslagen, bejegend, bedreigd en gepest werd.

In ieder geval kan geenszins beweerd worden dat hij professioneel speler is. Verschillende getuigen bevestigen immers dat hij diende te bedelen om te overleven (stuk 3,4 en 5).”

Over de beschermingsmogelijkheden, doet verzoeker gelden:

“In de bestreden beslissing wordt gesteld dat verzoeker, mits hij een vervolgingsvrees zou hebben, niet heeft hard gemaakt dat hij geen beroep zou kunnen doen op de nationale overheid.

Verzoeker argumenteert echter dat verwerende partij zelf stelt dat uit internationale rapporten blijkt dat mensen met een zware beperking discriminatie ondergaan en enkel kunnen overleven door private initiatieven.

Ondanks dat de grondwet van Gambia dus discriminatie verbiedt op basis van een handicap, wordt hiertegen in de praktijk niets ondernomen.

Verder werpt verzoeker op dat corruptie welig tiert en er van effectieve bescherming in zijn situatie geenszins sprake is.”

Over zijn problemen (met Modu Y.), voert verzoeker aan:

“Verzoeker wordt in Gambia, zoals reeds vermeld, gediscrimineerd op basis van zijn handicap en het feit dat hij in een rolstoel zit.

Ten gevolge van deze persoonlijke toestand, is hij vaak het slachtoffer geweest van mensen die hem pestten, bedreigden, bekogelden met stenen, hem sloegen, zijn huis probeerden in brand te steken en hij de rivier werd ingereden met zijn rolstoel.

De initiatiefnemers waren vaak, maar niet altijd, Modu (Y.) en zijn kompanen.

Het interpersoonlijk conflict dat de familie van (Y.) en de (gestorven) familie van verzoeker hadden was oorspronkelijk een aanleiding, maar niet de enige beweegreden voor de problemen.

Immers, het conflict was er omdat verzoeker in een rolstoel zat. Als lid van een bijzondere kwetsbare groep was verzoeker het slachtoffer van de hogervermelde gebeurtenissen.”

Dat hij deze problemen niet aanhaalde bij de DVZ, verklaart verzoeker als volgt:

“Verzoeker stelt echter dat er tijdens dit korte gehoor uitdrukkelijk werd gesteld dat hij later zijn asielaanvraag verder kon toelichten.

Hij voegde zelf nog toe dat hij omwille van zijn toestand gemeden wordt in zijn land van herkomst en hij niet geholpen wordt.

Dit betekent impliciet dat verzoeker ook omwille van zijn toestand problemen ondervindt in zijn land van herkomst.

Echter, hij ging er van uit dat hij deze verder kon toelichten op het interview op het Commissariaat-Generaal.”

2.2. Verzoeker voert in een tweede middel de schending aan van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet en artikel 1, A, (2) van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951 betreffende de status van vluchtelingen.

Hij stelt dat uit de toetsing van zijn aanvraag aan de criteria in deze artikelen blijkt dat hij erkend dient te worden als vluchteling.

2.3. Verzoeker voert in een derde middel de schending aan van artikelen 48/4 en 49/3 van de Vreemdelingenwet, de materiële motiveringsplicht zoals bedoeld in artikel 62 van de Vreemdelingenwet, artikel 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, het motiveringsbeginsel, het zorgvuldigheidsbeginsel, het vertrouwensbeginsel en artikel 3 EVRM.

“Het CGVS heeft in bestreden beslissing niet voldoende onderzocht of er dient te worden over gegaan tot de toekenning van de subsidiaire bescherming. Evenwel komt zij tot de conclusie dat verzoeker niet in aanmerking komt voor subsidiaire bescherming.

Nochtans schrijft art. 49/3 Vw. voor dat er naast een onderzoek naar de vluchtelingenstatus een onderzoek naar de mogelijke subsidiaire bescherming moet plaatsvinden.

Verzoeker stelt dat er een risico op foltering en/ of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing is, en derhalve dient het CGVS op zijn minst een onderzoek te ondernemen of om te kunnen beoordelen of er effectief een dergelijk risico bestaat.

Verzoeker stelt dat er ernstige schade kan bestaan uit foltering of een onmenselijke of vernederende behandeling.

Deze vorm van ernstige schade vloeit voort uit artikel 3 EVRM. Zijn specifieke situatie zorgt voor een verhoogd risico voor een behandeling in strijd met artikel 3 EVRM.

Er werd niet voldoende nagegaan of er gronden bestaan om aan te nemen dat er een reëel risico bestaat op ernstige schade in de zin van art. 48/4, §2, c, namelijk een ernstige bedreiging van het leven of de persoon van een burger als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict.

Immers, eind januari 2017 werd de noodtoestand voor drie maanden afgekondigd na het aftreden van Yahya Jammeh. Deze hoogst onzekere politieke situatie is nadien enigszins genormaliseerd. Doch, er is nog steeds sprake van een onstabiele en precaire nieuwe politieke toestand.”

2.4. Ter staving van zijn betoog, voegt verzoeker de volgende stukken bij het verzoekschrift (rechtsplegingsdossier, stuk 1): informatie over het ITF Wheelchair Tennis Development Fund, een brief van zijn tenniscoach in Gambia, een brief van A.T., een brief van L.T. en een samenvatting van de routes die verzoeker in zijn land diende af te leggen per rolstoel.

3. Beoordeling van de zaak

3.1. De door verzoeker aangevoerde middelen worden, omwille van hun onderlinge verwevenheid, samen behandeld.

3.2. Het vertrouwensbeginsel houdt in dat de door het bestuur bij een rechtsonderhorige geweekte rechtmatige verwachtingen zo mogelijk dienen te worden gehonoreerd. Voor de toepassing van dit beginsel dient aan drie voorwaarden te zijn voldaan: er moet sprake zijn van een vergissing van een overheidsorgaan, er dient ten gevolge van die vergissing een voordeel te zijn verleend aan een rechtsonderhorige en er mogen geen gewichtige redenen zijn die het afnemen van dit voordeel door de overheid zouden rechtvaardigen. Verzoeker toont niet concreet aan dat aan voormelde voorwaarden is voldaan. Hij maakt een schending van het vertrouwensbeginsel dan ook niet aannemelijk.

3.3. Dient verder te worden opgemerkt dat richtlijnen geen directe werking hebben. Een richtlijn kan wel directe werking hebben in de Belgische rechtsorde wanneer de omzettingstermijn voor de betrokken richtlijn is verstreken en indien zij duidelijke en onvoorwaardelijke bepalingen bevat die geen verdere substantiële interne uitvoeringsmaatregel door de communautaire of nationale overheden behoeven om het gewild effect op nuttige wijze te bereiken. De omzettingstermijn van richtlijn 2011/95/EU van het Europees Parlement en de Raad van 13 december 2011 verstreek blijkens artikel 39 van deze richtlijn op 21 december 2013, datum waarop deze richtlijn ook effectief in Belgisch recht werd omgezet.

3.4. De feitelijke beoordeling bij het overwegen of een persoon wordt vervolgd in de zin van het Verdrag van Genève is *mutatis mutandis* gelijk aan deze zoals gedaan door het EHRM bij het onderzoek of een persoon een reëel risico loopt om blootgesteld te worden aan een behandeling in de zin van artikel 3 EVRM. Het is daarom aannemelijk dat artikel 3 EVRM een risico op vervolging omwille van één van de gronden omschreven in artikel 1, A, (2) van het Verdrag van Genève omvat (UNHCR, *Manual on Refugee Protection and the European Convention on Human Rights*, Regional Bureau For Europe, Department of International Protection, april 2003, updating augustus 2006, deel 2.1, nr. 3.7).

Artikel 3 EVRM stemt tevens inhoudelijk overeen met artikel 48/4, § 2, b) van de voormelde wet van 15 december 1980 (cf. HvJ C-465/07, *Elgafaji v. Staatssecretaris van Justitie*, 2009, <http://curia.europa.eu>).

Daarnaast biedt artikel 3 EVRM een vergelijkbare bescherming als deze voorzien in artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet. Beide bepalingen beogen bescherming te bieden wanneer, in uitzonderlijke omstandigheden, de mate van het veralgemeend geweld van een dergelijke intensiteit is dat eenieder die terugkeert naar een bepaalde regio, louter door zijn aanwezigheid aldaar, een reëel risico loopt op ernstige schade (cf. EHRM, *Sufi en Elmi v. het Verenigd Koninkrijk*, nrs. 8319/07 en 11449/07, 28 juni 2011, § 226).

Daargelaten de vaststelling dat de Raad in het kader van het beroep tegen een beslissing van de Commissaris-generaal voor vluchtelingen en staatlozen geen uitspraak doet over een verwijderingsmaatregel, maakt de toetsing of verzoeker in aanmerking komt voor de vluchtelingenstatus dan wel de subsidiaire beschermingsstatus integraal deel uit van onderhavig arrest. Een bijkomend onderzoek naar een eventuele schending van artikel 3 EVRM is dan ook niet aan de orde.

3.5. De formele motiveringsplicht, voorgeschreven in artikel 62 van de Vreemdelingenwet en artikel 3 van de voormelde wet van 29 juli 1991, heeft tot doel de betrokkene een zodanig inzicht in de motieven van de beslissing te verschaffen, dat hij in staat is te weten of het zin heeft zich tegen die beslissing te verweren met de middelen die het recht hem verschaft. De motieven ten grondslag van de bestreden beslissing kunnen op eenvoudige wijze in deze beslissing worden gelezen en uit het verzoekschrift blijkt dat verzoeker deze motieven kent en aan een inhoudelijke kritiek onderwerpt. Bijgevolg is het doel van de formele motiveringsplicht *in casu* bereikt en voert hij in wezen de schending aan van de materiële motiveringsplicht. De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat de bestreden beslissing op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen genomen worden.

3.6. Ingevolge artikel 49/3 van de Vreemdelingenwet wordt verzoekers asielaanvraag in hetgeen volgt bij voorrang onderzocht in het kader van het Verdrag van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3, en vervolgens in het kader van artikel 48/4.

De Raad dient daarbij een arrest te vellen dat op afdoende wijze gemotiveerd is en geeft aan om welke redenen verzoeker al dan niet voldoet aan de criteria zoals bepaald in artikelen 48/3 en 48/4.

Gelet op het devolutieve karakter van onderhavig beroep, dient hij daarbij niet noodzakelijk in te gaan op alle aangevoerde argumenten.

3.7. De ernst en de geloofwaardigheid van verzoekers voorgehouden vrees voor vervolging wordt ondermijnd doordat geen geloof kan worden gehecht aan de (ernstige) feiten die verzoeker beweert te hebben ondergaan. Bij het CGVS beweerde hij bij een terugkeer naar zijn land van herkomst een welbepaalde persoon, Modu Y. te vrezen. Verder gaf hij aan dat hij door deze persoon en door wijkgenoten vaak werd aangevallen en mishandeld, dat zijn rolstoel vaak werd afgenomen, dat hij werd bekogeld met stenen, dat hij werd bedreigd met de dood, dat zijn huis in brand werd gestoken en dat men een moordpoging op hem ondernam door hem met zijn rolstoel in de rivier te duwen. Als voornaamste reden waarom hij niet kon terugkeren, haalde verzoeker dan ook aan dat zijn leven in gevaar was en dat hij zeker was dat men hem in Gambia zou vermoorden (administratief dossier, gehoorverslag CGVS, p.9-10, 12, 14, 17). Bij de DVZ maakte verzoeker van dit alles niet de minste melding. Aldaar gaf hij slechts aan dat hij geen familie meer had in Gambia en dat hij omwille van zijn gezondheidsproblemen en omdat het voor hem onmogelijk werd om voor zichzelf te zorgen niet langer in dit land wilde blijven. Verder vermeldde hij op louter algemene wijze dat mensen hem meden en hem niet wilden helpen omwille van zijn toestand (administratief dossier, vragenlijst, nr. 3.5.). Dat de problemen zoals aangehaald bij het CGVS impliciet zouden kunnen worden afgeleid uit verzoekers gezegden in de vragenlijst, kan dan ook geheel niet worden gevolgd. De korte duur van het gehoor bij het DVZ kan het voormelde voorts niet verklaren. Van een kandidaat-vluchteling, die beweert te vrezen voor zijn leven en vrijheid en daarom de bescherming van de Belgische autoriteiten vraagt, mag worden verwacht dat deze alle elementen ter ondersteuning van zijn asielaanvraag op correcte wijze en zo accuraat mogelijk aanbrengt, zeker de elementen die de directe aanleiding vormen van zijn vertrek of vlucht uit het land van herkomst. Hij dient dit zo volledig en gedetailleerd mogelijk te doen en dit reeds van bij het eerste interview, daar op hem de verplichting rust om zijn volledige medewerking te verlenen aan de asielpcedure. Ondanks dat de vragenlijst niet tot doel heeft een uitvoerig of gedetailleerd overzicht van alle elementen of feiten te geven, moet worden aangenomen dat verzoeker dermate essentiële en frappante elementen als de ernstige feiten en moordpogingen waarvan hij bij het CGVS beweerde slachtoffer te zijn geworden, alsmede de hieruit voortvloeiende, concrete vrees te worden gedood, in de vragenlijst zou hebben vermeld indien deze beruisten op de waarheid.

Verzoeker legde ook incoherente verklaringen af over de poging(en) die hij al dan niet ondernam om bescherming te verkrijgen in het kader van voormelde problemen. Zo gaf hij aanvankelijk aan dat hij niet naar de politie durfde te gaan om klacht in te dienen omdat hij bang was om klacht in te dienen tegen Modu Y., omdat hij dacht dat dit alleen maar meer problemen zou opleveren en omdat hij, in tegenstelling tot voormeld persoon die veel geld had en de middelen had om alles te kunnen doen in Gambia, geen geld had. Vervolgens gevraagd of hij zijn zaak niet openbaar kon maken gelet op zijn bekendheid in Gambia, beweerde verzoeker echter plots dat hij zich wel twee of drie keren tot de autoriteiten had gewend om te melden wat hem werd aangedaan. Tevens stelde hij dat hij daarbij gehoor kreeg en dat er wijkverantwoordelijken met de dader kwamen praten (administratief dossier, gehoorverslag CGVS, p.10). Verzoekers verklaringen zijn niet coherent waar hij enerzijds aangaf dat hij zich niet tot de politie durfde te wenden omwille van de machtige(re) positie van Modu Y. en uit vrees voor verdere problemen doch anderzijds stelde zich wel twee of drie keren tot de autoriteiten te hebben gewend.

Bijgevolg dient te worden vastgesteld dat de daden die verzoeker vreest te ondergaan onvoldoende ernstig zijn om te kunnen spreken van vervolging in de vluchtelingenrechtelijke zin. Overeenkomstig artikel 48/3, § 2 van de Vreemdelingenwet moeten daden van vervolging in de zin van artikel 1, A van het Verdrag van Genève namelijk ofwel zo ernstig van aard zijn of zo vaak voorkomen dat zij een schending vormen van de grondrechten van de mens, met name de rechten ten aanzien waarvan geen afwijking mogelijk is uit hoofde van artikel 15.2, van het EVRM, ofwel een samenstel zijn van verschillende maatregelen, waaronder mensenrechtenschendingen, die voldoende ernstig zijn om iemand op een soortgelijke wijze te treffen. Dat verzoeker mogelijk zou worden gemeden, zou kampen met financiële moeilijkheden en daardoor de hulp zou moeten inroepen van bepaalde overheidsdiensten, private initiatieven en/of ngo's, is onvoldoende ernstig om te kunnen spreken van daden van vervolging in voormelde zin.

De ernst en de geloofwaardigheid van de vrees van verzoeker dat hij bij een terugkeer naar zijn land en regio van herkomst zou worden gemeden, dat niemand hem zou helpen en dat hij zichzelf niet zou kunnen onderhouden dient overigens te worden gerelativeerd nu dit alles hem er in het verleden er kennelijk niet van weerhield om, in weerwil van de logistieke en financiële moeilijkheden waarmee hij kampte en al dan niet met de hulp van andere personen en organisaties, te leren schrijven (administratief dossier, gehoorverslag CGVS, p.4; verklaring DVZ, nr.11), een tenniscarrière uit te bouwen en hiervoor het nodige materiaal te bekomen, op deze wijze uit te groeien tot een tennisser die

(inter)nationale bekendheid geniet, in dit kader deel te nemen aan een veelheid van (inter)nationale toernooien en daarbij tal van (inter)nationale reizen (onder meer naar Europa) te ondernemen.

Zelfs indien verzoeker aannemelijk zou maken dat hij bij een terugkeer naar Gambia (ernstig) zou worden gediscrimineerd, *quod non*, dan nog dient te worden opgemerkt dat hij geheel niet aantoonde dat hij verstoken zou blijven van bescherming in de zin van artikel 48/5, § 2 van de Vreemdelingenwet en van de nodige bijstand. Dienaangaande wordt in de bestreden beslissing met recht gesteld:

“Echter uit een internationaal rapport blijkt dat de grondwet discriminatie verbiedt op basis van ras, religie, gender, een handicap, taal of sociale status. Bovendien blijkt dat de overheid deze voorwaarden ook effectief uitvoert. Wel blijkt dat mensen met een zware beperking discriminatie ondergaan en voornamelijk kunnen overleven dankzij private liefdadigheidsinstellingen. Mensen met een minder zware beperking daarentegen worden minder gediscrimineerd, ook als het gaat om tewerkstelling waar het gaat om werk waarvoor ze fysiek en mentaal geschikt zijn. (zie informatie toegevoegd aan het administratief dossier). Uw sociale status valt moeilijk te rijmen met de door u voorgehouden discriminatie. Zonder afbreuk te willen doen aan de ernst van uw beperking en de ongemakkelijkheden die hiermee gepaard gaan, toch dient opgemerkt te worden dat u actief bent als tennisspeler, kan deelnemen aan internationale toernooien en dat u in staat bent te reizen. Daarenboven blijkt uit de reeds vernoemde informatie dat het departement ‘sociaal welzijn’ verantwoordelijk is voor de bescherming van de rechten van de mensen met een beperking. Toch blijft het een feit dat de meeste kinderen met een beperking niet naar school gaan. Het departement ‘sociaal welzijn’ werkt echter wel samen met internationale donoren om rolstoelen te verkrijgen voor mensen met een beperking. Daarnaast zijn er verschillende NGO’s die trachten om het bewustzijn van de rechten van deze mensen te verbeteren en om hun deelname aan sport en andere fysieke activiteiten aan te moedigen. Indien u al het slachtoffer zou zijn van discriminatie, dient erop gewezen te worden dat er wetten zijn die hier een halt tegen roepen en dat deze ook effectief door de overheid worden toegepast. Verder kan u zich richten tot het departement ‘sociaal welzijn’ indien u alsnog het slachtoffer zou zijn van discriminatie.

U kan bijgevolg niet hard maken dat u, indien u – gezien uw profiel van gekend professioneel rolstoeltennisspeler- al zou worden gediscrimineerd, u hiertegen geen beroep zou kunnen doen op uw nationale overheid.”

Verzoeker slaagt er niet in deze motieven te ontcrachten. Dat er in zijn land niets zou worden ondernomen tegen discriminatie op basis van een handicap, vormt een miskennis van voormelde motieven en van de informatie in het administratief dossier. Uit deze informatie blijkt dat de Gambiaanse overheid wel degelijk zorgt voor een effectieve handhaving van dit verbod op discriminatie. Voor het overige komt verzoeker niet verder dan een verwijzing naar de informatie van verweerder. Hiermee doet hij geen afbreuk aan de voormelde, op deze informatie gesteunde motivering.

Bovendien geniet verzoeker (een zekere) nationale bekendheid en vertegenwoordigde hij zijn land op diverse internationale toernooien. Dat een persoon met zulk profiel niet zou worden beschermd of bijgestaan (onder meer door het departement sociaal welzijn, door private initiatieven en door ngo’s), is niet aannemelijk.

Tevens kan worden opgemerkt dat verzoekers verklaringen niet coherent zijn waar hij stelt geen familie te hebben. Verzoeker verklaarde bij de DVZ, gevraagd naar zijn vrees bij een terugkeer naar zijn land van herkomst: *“Er is geen familie meer in Gambia”* (administratief dossier, vragenlijst, nr. 3.4.). Te dezen kan worden vastgesteld dat verzoeker tegenstrijdige verklaringen aflegde over het overlijden van zijn vader. Bij de DVZ verklaarde verzoeker dat zijn vader was overleden toen hij 12 jaar oud was (administratief dossier, verklaring DVZ, nr.12). Bij het CGVS verklaarde verzoeker, gevraagd hoe oud hij was toen zijn vader overleed: *“Ik was 15 jaar”* (administratief dossier, gehoorverslag CGVS, p.5). Eveneens blijkt dat verzoeker in het krantenartikel dat hij neerlegde stelde veel aan zijn ouders te denken, hetgeen een bevreemdende uitspraak is indien zijn ouders beide reeds jarenlang (zijn moeder al toen hij nog drie jaar was) zouden zijn overleden (administratief dossier, map ‘documenten’). Bovendien verklaarde verzoeker, wanneer gevraagd werd waarom hij elders in Gambia zou worden gevisieerd: *“Het is beter dat ik blijf waar ik ben. Daar ben ik tenminste gekend. Mijn familie is er (...)”*. Wanneer hij vervolgens werd geconfronteerd met de vaststelling dat hij aldus wel degelijk familie had, trachtte hij deze nochtans duidelijke verklaring af te zwakken en gaf hij aan: *“Het zijn kennissen (...) Het is geen echte familie. Ik ben alleen, naast mijn broer die hier is. Ik ben er alleen. Ik heb geen familielid daar. Ik ben alleen”* (administratief dossier, gehoorverslag CGVS, p.15-16).

De stukken in het administratief dossier (map ‘documenten’) kunnen omwille van de in de bestreden beslissing aangehaalde, pertinente en terechte redenen, die door verzoeker overigens niet worden weerlegd of betwist, geen afbreuk doen aan het voorgaande.

De stukken bij het verzoekschrift zijn evenmin van die aard dat zij aan het voorgaande afbreuk kunnen doen.

De informatie over het ITF Wheelchair Tennis Development Fund is van algemene aard en bevat geen elementen die aan de voormelde, concrete vaststellingen afbreuk kunnen doen.

De brieven werden allemaal duidelijk opgesteld op vraag en ten behoeve van verzoeker. Aldus vertonen zij een gesolliciteerd karakter. Verder gaan zij niet uit van een objectieve bron doch wel van personen met wie verzoeker een persoonlijke band vertoont. Derhalve kan aan de inhoud van deze brieven geen objectieve bewijswaarde worden gehecht.

De routes die verzoeker per rolstoel diende af te leggen doen geen afbreuk aan het voorgaande nu hoger reeds uitdrukkelijk en terdege rekening werd gehouden met de logistieke en financiële moeilijkheden waarmee hij ingevolge zijn handicap kampte.

Gelet op het voorgaande, kan niet worden aangenomen dat in deze is voldaan aan de cumulatieve voorwaarden zoals bepaald in artikel 48/6, tweede lid van de Vreemdelingenwet.

In acht genomen hetgeen voorafgaat, kan niet worden aangenomen dat verzoeker een gegronde vrees voor vervolging koestert in de zin van artikel 1 van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet.

3.8. In zoverre verzoeker zich teneinde de subsidiaire beschermingsstatus te bekomen beroept op zijn profiel en zijn asielmotieven, kan dienstig worden verwezen naar de hoger gedane vaststellingen dienaangaande. Verzoeker toont niet aan dat hij in aanmerking komt voor de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus overeenkomstig artikel 48/4, § 2, a) en b) van de Vreemdelingenwet.

Aangaande de toepassing van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet en de stukken die verzoeker in dit kader voorlegde aan het CGVS, wordt in de bestreden beslissing voorts met recht gemotiveerd:

“Tot slot legt uw advocaat twee artikels voor; een advies van FOD Buitenlandse Zaken met betrekking tot reizen naar Gambia d.d. 20/01/2017 – noodtoestand voor drie maanden en een artikel van Human Rights Watch: Gambia: State of Emergency No License for Repression dd 18/01/2017. Beide artikels handelen over de onzekere politieke situatie waarin Gambia zich bevond na de nederlaag van voormalig president Yahya Jammeh. Echter, inmiddels heeft de voormalige president het land verlaten op 21/01/2017 waardoor de toestand in Gambia opnieuw genormaliseerd is.

Uit het bij het administratief dossier toegevoegde reisadvies van de FOD buitenlandse zaken dd 24/02/2017 blijkt dat het weer mogelijk is om naar Gambia te reizen.”

Verzoeker voert ter weerlegging van deze motieven geen dienstige argumenten aan. Integendeel erkent hij in het onderhavige verzoekschrift uitdrukkelijk dat de situatie in Gambia (zij het enigszins) genormaliseerd is. Verder maakt hij weliswaar gewag van een onstabiele en precaire politieke situatie doch brengt hij niet het minste begin van informatie bij ter staving van zijn gezegden dienaangaande en toont hij op generlei wijze aan dat de situatie in Gambia heden zou beantwoorden aan de criteria zoals bepaald in artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet.

Verzoeker toont gelet op het voormelde niet aan dat in zijn hoofde zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij bij een terugkeer naar zijn land van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2 van de Vreemdelingenwet.

3.9. Gelet op het voorgaande toont verzoeker niet aan dat hij vroeger vervolgd is geweest of slachtoffer is geweest van ernstige schade. Derhalve kan hij zich niet beroepen op de toepassing van artikel 48/7 van de Vreemdelingenwet.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vijf september tweeduizend zeventien door:

dhr. W. MULS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. A.-M. DE WEERDT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

A.-M. DE WEERDT

W. MULS